

ESTIMAT ANDERSEN

BERNAT CORMAND

La importància de fer un amic

Fer un amic podria ser, en algun sentit, com enamorar-se, perquè ens agrada com és aquesta persona que acabem de conèixer, perquè de seguida hi ha aquella complicitat que costa tant de trobar, perquè volem passar hores amb ell. Parlem, esclar, de quan hi ha un interès recíproc, com el que viu el Marcel·lí, el petit protagonista que dona nom al llibre infantil de Sempé, que Blackie Books acaba de reeditar amb una aparença nova.

Les històries de Jean-Jacques Sempé (Bordeus, 1932) segurament us han arribat a través del petit Nicolas, una creació dels anys 50 compartida amb el prolífic René Goscinny, el qual s'encarregava dels guions. Però no cal dir que el dibuixant de Bordeus és això i molt més. Tot va començar quan tenia divuit anys amb una primera il·lustració en un diari local, el *Sud-Ouest*, que, segons ell, li van publicar per cortesia. Sigui com sigui, fou el punt de partida d'una trajectòria artísticoliterària com n'hi ha poques. No és difícil pensar, doncs, que set dècades més tard, assegut a la taula de dibuix del seu estudi parisenc, deu estar satisfet del camí traçat fins avui: ha publicat una trentena d'àlbums per a infants (i no tan infants) i ha il·lustrat més de cent portades de *The New Yorker* (busqueu la primera, del 1978, en què un oficinista amb cos d'ocell, de la finestra estant, no es decideix a emprendre el vol, una imatge representativa de la sàtira social que sovint acompanya el seu treball). Però, tot i aquest regust de vegades amarg, també hi ha lloc per al confort, com el que ens pot oferir l'amistat, un tema recurrent en les obres que ha publicat.

La malaltia de posar-se vermell

El Marcel·lí és un nen solitari que té una malaltia estranya: es posa vermell. Però no per un atac de vergonya o perquè hagi fet una dolenteria, sinó que li pugen els colors sense cap motiu concret, cosa que li dificulta comunicar-se amb els companys; fins que arriba un dia que la seva realitat canvia amb l'aparició en escena de l'Arnau Rasclat, un nen que té un problema semblant: esternuda sense cap motiu concret. La peculiaritat de cadascú els uneix i d'aquí en surt una gran amistat, d'aquelles de debò.

MARCEL·LÍ
SEMPÉ
BLACKIE BOOKS
TRADUCCIÓ
D'ISABELOBIOLS
128 PÀG. / 16,90 €

Per explicar-ho, l'autor francès se serveix d'aquella simplicitat que li és pròpia i que diu tantes coses: ens referim a una línia fresca i espontània, elaborada amb ploma, que esbossa uns personatges diminuts enmig d'un espai immens –li hem sentit dir que no és que els personatges siguin petits, sinó que el món és massa gran–, i alguna pinzellada de color esporàdica, com el vermell (necessari) del protagonista. En qualsevol cas, no li cal res més, ja que la idea es presenta enorme, i queda reforçada amb el text, repartit entre les bafarades que donen veu als protagonistes i el text de la narració, un recurs –s'ha de tenir ofici– que fa de l'obra un híbrid de gèneres.

No sabem si Sempé ha tingut un amic com el Rasclat, una relació que supera les vicissituds de la vida i perdura en els anys, però sí que sabem que veu l'amistat com un bàlsam; ho ha explicat en alguna entrevista. Va viure una infantesa difícil: el pare adoptiu venia llaunes de conserva, la mare cosia i netejava cases. Eren pobres i es barallaven, i el petit Jean-Jacques es refugiava en la ràdio i en els llibres que els veïns no volien. Alguna vegada ha confessat que els amics van substituir l'afecte que no va rebre de nen, per trobar un espai protegit, però també li devia fer de bàlsam la creació, com ho és per als escriptors i els artistes que han conegut el dolor i necessiten explicar històries, les quals surten de l'emoció. De fet, amb molt pocs recursos a casa, el més fàcil per a ell era agafar un paper i un llapis i posar-se a dibuixar per evadir-se. Potser llavors ja devia imaginar, en forma d'història, la importància de fer un amic. ♦♦

L'APARADOR

Els capibares
ALFREDO
SODERGUIT
Ekaré

En aquest àlbum, les gallines viuen en un lloc tranquil, fins que apareixen els capibares, uns animals peluts i massa grossos. No hi ha espai per a ells, o això és el que pensen les gallines, però els nouvinguts necessiten un refugi. El que sembla una ocupació acaba portant tothom a fer un exercici de convivència. Al capdavant, l'acolliment pot aportar beneficis.

La casa de l'igge
JUDY BLUME
Viena edicions

Aquesta novel·la juvenil nord-americana, recuperada dels anys 70, planteja qüestions sobre el racisme i la intolerància. Una família afroamericana compra una casa al carrer Grove, en una zona residencial on només hi ha blancs. La Winnie, que és blanca i viu al costat, amb tan sols onze anys descobreix què és el racisme, perquè la comunitat no accepta els nouvinguts.

Doce poemas de Antonio Machado
A. MACHADO /
PABLO AULADELL
Kalandraka

Aquesta acurada selecció mostra el llegat del gran poeta espanyol: hi trobem la infantesa, l'amor i la mort, la preocupació per Espanya i la guerra, i el pas inexorable del temps, temes que van marcar la seva vida i la seva obra. En aquestes pàgines, l'univers d'Antonio Machado s'enriqueix amb la sensibilitat artística i literària de Pablo Auladell, il·lustrador de referència.

Patti Smith

l'any del mico

Traduït per Martí Sales

CLUB EDITOR

LLANCEU-VOS ALS CAMINS!

Amb una rodamon, l'aventura és a fora.

CLUB EDITOR